

РЕШЕНИЕ

№ 6772

гр. София, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4455** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по изпратената по подсъдност от Софийски районен съд искова молба, подадена от А. И. С., с която срещу Столична община /СО/ е предявен иск за присъждане на сумата в размер на 9690 лева, представляваща обезщетение на ищцата за причинените ѝ имуществени вреди от забавеното изплащане на дължимото парично обезщетение за принудителното отчуждаване на ПИ № 349, кв.1, м.“Хиподрума“ по плана на [населено място] със Заповед № СОА16-РД40-65/03.05.2016г. на кмета на Столична община /СО/, изразяващи се в законната лихва върху сумата на обезщетението.

От фактическа страна в исквата молба се излага, че с посочената заповед е отчужден ПИ пл.№ 349, кв.1, м.“Хиподрума“, съответно собствената на ищцата 1/6 ид.част от имота и 1/6 ид.част от двуетажна сграда с пристройка и склад, магазин № 2. В заповедта било определено обезщетение за ищцата в размер на 21 157,38 лева. На 22.07.2016г. сумата била преведена от СО по нейната банкова сметка. Ищцата и други съсобственици обжалвали отчуждителната заповед в частта на определеното обезщетение като по жалбата им било образувано адм.д. № 6641/2016г. по описа на Административен съд София-град. Производството по делото приключило с постановяването на Решение № 6787/04.11.2016г., с което съдът отменил заповедта

като определил обезщетение за целия имот в размер на 525 106,30 лева като при разпределението на тази сума за ищцата било определено обезщетение в размер на 87 517,72 лева. Тъй като жалбоподателите не получили обезщетението отправили до СО писмени покани то да бъде изплатено доброволно на 19.12.2016г. и 26.01.2017г. Общината не изплатила дължимите суми. Част от съсобствениците предприели действия за принудително събиране на вземането като действията на частния съдебен изпълнител били обжалвани пред Административен съд София-град и отменени с Решение № 3974/13.06.2017г., постановено по адм.д. № 4783/2017г. След отмяната им ищцата, заедно с няколко други съсобственика, отново поискали доброволно изпълнение на задължението на СО за заплащане на увеличения размер на обезщетението и дължимата лихва върху него. На ищцата обезщетението за собствената ѝ идеална част от имота и постройките, отчуждени с посочената заповед на кмета на СО, било изплатено на 17.11.2017г. След извършване на плащането ищцата отправила писмена покана до СО за изплащане на дължимата законна лихва върху присъденото от съда обезщетение. Ответната страна отказала с мотив, че е предявила иск за обявяване нищожността на Решение № 6787/04.11.2016г., постановено по адм.д. № 6641/2016г. по описа на Административен съд София-град. С Решение № 1909/23.03.2018г., постановено по адм.д. № 6253/2017г. по описа на Административен съд София-град, влязло в сила на 18.03.2019г., искът за обявяване нищожността на Решение № 6787/04.11.2016г., постановено по адм.д. № 6641/2016г. по описа на Административен съд София-град бил отхвърлен. Ищцата и другите съсобственици отново поискали писмено от СО изплащане на дължимата лихва върху сумата на обезщетението. Тъй като общината не предприела действия в тази насока ищцата предявила настоящия иск, квалифициран от нея с правно основание чл.86 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Претендират се лихви в общ размер на 9690 лева, разпредели, както следва: 476,40 лева върху сумата на обезщетението на ищцата, определено с отчуждителната заповед в размер на 21 157,38 лева за периода от 03.05.2016г. /датата на издаване на заповедта/ до 22.07.2016г. /датата на превеждане на сумата по банков път по сметка на ищцата/, както и лихви в размер на 9213,68 лева върху сумата от 87 517,72 лева, представляваща размера на обезщетението, определено от съда с Решение № 6787/04.11.2016г., постановено по адм.д.№ 6641/2016г. по описа на Административен съд София-град, за периода от 04.11.2016г. до 17.11.2017г. Претендира се също присъждане на разноските по производството. В съдебно заседание предявеният иск се поддържа лично от ищцата и чрез адв.И., която моли за уважаването му съобразно заключението на вещото лице. Представя се списък на разноските.

Ответната страна чрез юрк.Л., моли за отхвърляне на предявения иск, при условията на алтернативност за отхвърлянето му в частта, с която се претендират лихви от издаването на заповедта до плащането на сумата на 22.07.2016г., тъй като заповедта е влязла в сила много по-късно от датата на извършеното плащане и общината е платила преди влизане в сила на отчуждителната заповед. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Възражава срещу прекомерността на заплатения адвокатски хонорар.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за основателност и доказаност на предявения иск като счита, че в хода на съдебното следствие се доказва наличието на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Намира обаче, че следва да бъде съобразено възражението на ответната

страна за уважаване на иска в частта след влизане в сила на заповедта за отчуждаване. Съдът, като се запозна с изложеното в исковата молба, становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед № СОА16.РД40-65/03.05.2016г., издадена от кмета на Столична община, се отчуждава ПИ № 349 /застроен/, кв.1, м.“Хиподрума“, [улица], по плана на [населено място], с площ от 374 кв.м, попадащ в улична регулация и в обхвата на обект „Разширение на метрото в С., Трета метролиния – [улица]– [улица]– Централна градска част –[жк], Първи етап от км 4+320 /МС5/ до км 11+966,34 /МС14/“, [населено място], съгласно влязъл в сила ПУП /одобрен със Заповед № РД-2400-421/18.10.1995г. на кмета на Район „К. село“-СО, Заповед № РД-2400-396/09.11.1997г. на кмета на Район „К. село“-СО и съгласно действащия ПУП на кв.1, м.“Хиподрума“, одобрен с Решение № 64 по Протокол № 32/10.12.2001г. на СОС, предвиждащ изграждане на обект публична общинска собственост, за задоволяване на неотложна общинска нужда, която не може да бъде задоволена по друг начин. За собствената на ищцата 1/6 идеална част от имота и постройките в него, които се отчуждават с посочената заповед, е определено обезщетение в размер на 21 157,38 лева. В заповедта е посочено, че сумата се внася в Общинска банка АД – клон „В.“ и след 16.05.2016г. започва изплащането на определеното обезщетение на правоимащите.

Заповедта е оспорена по съдебен ред от част от съсобствениците на имота, сред които и ищцата А. С.. С Решение № 6787/04.11.2016г., постановено по адм.д. № 6641/2016г. по описа на Административен съд София-град /окончателно като неподлежащо на обжалване/ заповедта за отчуждаване е отменена в частта, с която са определени квоти за собственост на жалбоподателите и е определен размера на обезщетението за 360 кв.м от ПИ № 349, кв.1, м.“Хиподрума“ като вместо това е определен размер на обезщетението за 360 кв.м от ПИ № 349, кв.1 от 525 106,30 лева, разпределени съобразно квотите на съсобственост в полза на лицата, оспорили заповедта, при съотношение и съответно обезщетение – за ищцата в размер на 87 517,72 лева за 1/6 идеална част.

С Определение № 4917/09.09.2016г., постановено по същото дело, е допуснато на основание чл.30, ал.1 от Закона за общинската собственост /ЗОС/, предварително изпълнение на отчуждителната заповед по искане на кмета на СО след представяне на доказателства, че определеното с нея обезщетение е преведено на правоимащите лица и след представяне на документ за внесена гаранция, определена от съда.

Горното се потвърждава от писмо изх.№ СИС16-ПП00-4183/22.07.2016г. на главния счетоводител на СО /л.48 по гр.д. № 33129/2019г. по описа на СРС/, с което се уведомяват Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“, началника на Отдел „Общинска собственост“ при Район „К. село“-СО, главния счетоводител на Район „К. село“-СО и заместник-кмета на СО И. С., че СО е превела на 22.07.2016г. сумата в размер на 323 460,96 лева по сметките на собствениците, с оглед което следва да се състави акт за общинска собственост и отчужденият имот да се заведе по баланса на района.

На 25.11.2016г., след постановяването на Решение № 6787/04.11.2016г. по адм.д. № 6641/2016г. по описа на Административен съд София-град, от ищцата е подадено заявление до кмета на СО за изплащане на обезщетение във връзка с принудително отчуждаване на ПИ № 349 /застроен/, кв.1, м.“Хиподрума“ с приложен препис от решението и справка за банковата сметка на ищцата в Банка ДСК АД.

Видно от платежно нареждане от 17.11.2017г. /л.23 по гр.д. № 33129/2019г. по описа на СРС/, е наредено превеждането по сметка на ищцата в Банка ДСК АД на сумата в размер на 66 360,34 лева на основание писмо изх.№ СИС16-ПП00-4/45/13.11.2017г. като за извършеното доплащане с писмо изх.№ СИС16-ПП00-4/47/27.11.2017г. са уведомени Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“, началника на Отдел „Общинска собственост“ при Район „К. село“-СО, главния счетоводител на Район „К. село“-СО и заместник-кмета на СО И. С. с оглед завишаване стойността на отчуждения имот.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е прието без оспорване от страните заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице С. С.. От заключението на вещото лице се установява, че законната лихва върху сумата от 21 157,38 лева за периода 03.05.2016г. до 22.07.2016г. е в размер на 476,45 лева, а върху сумата на направеното доплащане в размер на 66 360,34 лева за периода от 04.11.2016г. до 17.11.2017г. е в размер на 6986,64 лева. Общият размер на лихвата върху вземането на ищцата за отчуждения ѝ имот в размер на 87 517,72 лева /21 157,38 лева, преведени на 22.07.2016г. + 66 360,64 лева, преведени на 17.11.2017г./ възлиза на 7463,51 лева.

При така установеното съдът обосновава следните изводи:

По допустимостта на иска:

В случая се претендира обезщетение за вреди в размер на мораторната лихва като задължението, чието изпълнение е забавено произтича от властнически акт на административен орган, какъвто съгласно чл.38, ал.1, предл.1-во ЗМСМА е кметът на общината. Ищцата е изложила в исковата молба изрични твърдения, че в течение на процесния период е налице незаконосъобразно бездействие на кмета на СО да ѝ бъде изплатено дължимото парично обезщетение, поради което са ѝ били нанесени имуществени вреди, изразяващи се в законната лихва върху тази сума. Предвид това следва да се приеме, че настъпването на вредите се твърди да е причинено от незаконосъобразно бездействие на административен орган, което квалифицира иска като такъв с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Според посочената разпоредба държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Според ал.2 на посочената разпоредба, исковите по чл.1, ал.1 се разглеждат по реда на АПК – Глава единадесета. Правилата за допустимост на иска по чл.1, ал.1 ЗОДОВ са регламентирани в чл.204 АПК като според ал.4 незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. Предвид това и с оглед обстоятелството, че искът е предявен срещу Столична община, която е надлежен ответник по см. на чл.205, ал.1 АПК вр. чл.14 ЗМСМА, съдът приема, че е сезиран с допустим иск.

Разгледан по същество, искът е частично основателен, по следните съображения:

Фактическият състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определя предпоставките, които следва да са налице, за да се реализира отговорността на ответника – наличието на незаконосъобразен административен акт/действие/бездействие; причинени вреди; пряка причинно-следствена връзка между тях.

От доказателствата по делото се установи безспорно, че със Заповед № СОА16-РД40-65/03.05.2016г., издадена от кмета на Столична община, е отчужден от

ищцата и съсобствениците й ПИ № 349, кв.1, м.“Хиподрума“, застроен. За притежаваната от ищцата 1/6 ид.част административният орган е определил обезщетение в размер на 21 157,38 лева, преведено по банковата й сметка на 22.07.2016г. Заповедта е издадена на основание чл.25, ал.2 ЗОС като неговите разпоредби към датата на издаване на административния акт /03.05.2016г./ предвиждат, че имоти - собственост на физически или на юридически лица, могат да бъдат отчуждавани принудително за задоволяване на общински нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, въз основа на влязъл в сила подробен устройствен план, предвиждащ изграждането на обекти - публична общинска собственост или на одобрен подробен устройствен план, предвиждащ изграждане на обекти от първостепенно значение - публична общинска собственост, за който има влязло в сила разпореждане за допускане на предварителното му изпълнение, както и в други случаи, определени със закон, след предварително и равностойно парично или имотно обезщетение /чл.21, ал.1/ като паричното обезщетение, определено във влязлата в сила заповед по чл.25, ал.2 или в съдебното решение, се превежда от общината в посочената в заповедта банка по сметка на правоимащите - чл.29, ал.1 ЗОС. Оспорването на заповедта за отчуждаване има суспензивен ефект като съгласно чл.30, ал.1 ЗОС по искане на общината съответният административен съд в закрито заседание в едномесечен срок и като даде възможност на заинтересованите лица за становище, може да допусне предварително изпълнение на акта за отчуждаване, когато общината е превела определеното в акта за отчуждаване обезщетение и бъде представена определена от съда гаранция при условията на чл.391, ал.3 ГПК, когато това се налага, за да се защитят особено важни държавни, общински или обществени интереси. Определението е окончателно. При допуснато предварително изпълнение може да се извърши въвод във владение на общината, преди актът за отчуждаване да е влязъл в сила, когато подробният устройствен план, който предвижда изграждане на обект публична общинска собственост, е влязъл в сила. Предварително изпълнение не се допуска спрямо имот, който е единствено жилище. Предварителното изпълнение не се допуска, когато с него на собствениците може да бъде причинена значителна или трудно поправима вреда, която не може да бъде компенсирана.

В настоящия случай отчуждителната заповед е оспорена от ищцата и част от останалите съсобственици, с оглед което заповедта не е влязла в сила. Съответно към този момент не е възникнало задължение за кмета на СО да преведе сумите на обезщетенията по банковите сметки на правоимащите лица. Това задължение е възникнало на по-късен етап, преди влизане в сила на заповедта, с оглед направеното искане за допускане на предварително изпълнение на акта. Обезщетението на ищцата, определено със Заповед № СОА16-РД40-65/03.05.2016г. на кмета на СО, е преведено по банковата й сметка на 22.07.2016г., което обстоятелство тя не оспорва, и което обстоятелство се потвърждава от писмо изх.№ СИС16-ПП00-4183/22.07.2016г. на главния счетоводител на СО /л.48 по гр.д. № 33129/2019г. по описа на СРС/, с което се уведомяват Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“, началника на Отдел „Общинска собственост“ при Район „К. село“-СО, главния счетоводител на Район „К. село“-СО и заместник-кмета на СО И. С., че СО е превела на 22.07.2016г. сумата в размер на 323 460,96 лева по сметките на собствениците, с оглед което следва да се състави акт за общинска собственост и отчужденият имот да се заведе по баланса на района.

Предварителното изпълнение на Заповед № СОА16-РД40-65/03.05.2016г. на кмета на СО е допуснато с Определение № 4917/09.09.2016г., постановено по адм.д. №

6641/2016г. по описа на Административен съд София-град като макар страните да не са ангажирали доказателства на коя дата е влязло в сила, то самото му постановяване на 09.09.2016г. изключва възможността за незаконосъобразно бездействие на ответната страна – неизпълнение на задължението за превеждане на сумата на обезщетението по отчуждителната заповед по сметките на правоимащите лица, тъй като към датата на превеждане на сумата в размер на 21 157,38 лева – 22.07.2016г., заповедта за отчуждаване не е влязла в сила, съответно плащането не е било дължимо към този момент, което би обусловило основателност на претенцията за лихви върху посочената сума за периода от 03.05.2016г. до 22.07.2016г.

Липсата на противоправно поведение от страна на длъжностно лице/лица на ответната страна обуславя отсъствието на първия елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ по отношение на претенцията за заплащане на сумата в размер на 476,40 лева, представляваща законната лихва върху обезщетението в размер на 21 157,38 лева, определено за притежаваната от ищцата 1/6 ид.част от отчуждавания имот и постройките в него. Предвид това не следва да се обсъжда наличието или отсъствието на останалите две предпоставки. Следва да се посочи, че с оглед нормата на чл.29, ал.1 ЗОС, определеният със заповедта срок, от който започва изплащането на обезщетението, определено с нея – 16.05.2016г., не обвързва кмета на общината със задължение за извършване на плащане предвид подадената срещу заповедта жалба.

По отношение на другата част от претендираната сума в размер на 9213,68 лева, представляваща лихвата върху определеното за ищцата от съда с Решение № 6787/04.11.2016г., постановено по адм.д. № 6641/2016г. по описа на Административен съд София-град, обезщетение в размер на 87 517,72 лева за периода от 04.11.2016г. до 17.11.2017г., съдът приема, че е налице незаконосъобразно бездействие на административния орган, тъй като решението не подлежи на обжалване и влиза в сила в деня на постановяването му, по арг. от чл.27, ал.6, изр.3-то ЗОС. Следователно от тази дата, по арг. от чл.29, ал.1 ЗОС, е станало изискуемо задължението на административния орган да преведе сумата на обезщетението по банковата сметка на ищцата. Следва да се уточни, че ответната страна е дължала превеждането не на 87 517,72 лева, както се твърди в исковата молба, а на разликата между тази сума и вече преведената в размер на 21 157,38 лева, определена със заповедта за отчуждаване и преведена на 22.07.2016г., с оглед направеното искане по чл.30, ал.1 ЗОС за допускане от съда на предварително изпълнение на акта.

Действително, както сочи ответникът в отговора на исковата молба, депозиран пред СРС, при неизплащане на обезщетението в 6 – месечен срок от влизане в сила на заповедта/съдебното решение, правоимащото лице може да поиска от кмета на общината отмяна на заповедта за отчуждаване – ал.6 на чл.29 ЗОС. Това искане според ал.7 на с.р. може да бъде направено в тримесечен срок от изтичането на срока по ал.6, ако до предявяването му дължимото парично обезщетение заедно с лихвите не бъде преведено по сметка на собственика на имота. Видно от съдържанието на правните норми обаче, става въпрос за правна възможност, а не за задължение на правоимащите лица.

Установи се от доказателствата по делото, че допълнителната сума от обезщетението, вследствие изменението от съда на неговия размер, е преведена на ищцата по банков път на 17.11.2017г., т.е. след малко повече от една година от влизане в сила на съдебното решение /04.11.2016г./. Посоченият период на бездействие представлява противоправно поведение, тъй като прегражда правото на собственика да ползва имота си в пълен обем – от една страна имотът не е отчужден, тъй като обезщетението не е изплатено в пълен размер /чл.29, ал.3, т.1 ЗОС/, а от друга страна собственикът на имота, макар и да не е загубил правото си на собственост върху него, не може ефективно и пълноценно да го използва тъй като във всеки един момент той следва да е готов да го предостави на инвеститора за осъществяване на целта на отчуждаването. Лишаването от получаването на обезщетението за определен период от време представлява вреда, тъй като поради посочените причини и практическата невъзможност за разпореждане с имота, рефлектира в имуществената сфера на ищцата като намалява патримониума на засегнатото лице. Причината патримониума на ищцата, засегнат от принудителното отчуждаване, да не бъде попълнен с паричното обезщетение е забавата на административния орган да плати обезщетението. Забавата на изпълнението обуславя задължение за заплащане на мораторна лихва, като дължимостта ѝ е регламентирана и от закона – чл.29, ал.7 и ал.8 ЗОС. Налице е, предвид това, и третият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ - пряка причинно-следствена връзка между бездействието на ответната страна и настъпването на вредите. Същите следва да бъдат определени в размер на 6986,64 лева за периода от 04.11.2016г. /датата на влизане в сила на Решение № 6787/04.11.2016г., постановено по адм.д. № 6641/2016г. по описа на Административен съд София-град, с което е изменена отчуждителната заповед в частта на определеното обезщетение/ до 17.11.2017г., когато ответната страна е превела по банков път сумата в размер на 66 360,34 лева, представляваща разликата между определеното на ищцата от съда обезщетение за отчуждената ѝ 1/6 ид.част от имота и сградите в него и вече изплатеното на 22.07.2017г. обезщетение в размер на 21 157,38 лева.

Предвид изложеното искът следва да бъде уважен до размера от 6986,64 лева за периода от 04.11.2016г. до 17.11.2017г. и отхвърлен в останалата му част до пълния предявен размер от 9690 лева.

При този изход на делото и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ на ищцата следва да бъдат присъдени разноски в размер на 210 лева, от които 10 лева за внесена държавна такса и 200 лева за внесен депозит за възнаграждение на вещото лице. Държавната такса, внесена над този размер е недължима, по арг. от разпоредбата на чл.2а, т.1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс вр. чл.9а, ал.1 ЗОДОВ, поради което не може да бъде присъдена като разноски по делото. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото съдът намира за основателно възражението по чл.78, ал.5 ГПК, направено от пълномощника на ответната страна като на ищцата следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 721 лева, определен на основание чл.8, ал.1, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на

адвокатските възнаграждения, съразмерно на уважената част от иска.
На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответната страна следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 56 лева, определен на основание чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП, съразмерно на отхвърлената част от иска, при съобразяване липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. И. С., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 6986,64 лева /шест хиляди деветстотин осемдесет и шест лева и шестдесет и четири стотинки/, представляваща обезщетение на ищцата за причинените ѝ имуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на ответника, изразяващи се в законната лихва върху вземането ѝ в размер на 66 360,34 лева за периода от 04.11.2016г. до 17.11.2017г. като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до пълния предявен размер от 9690 лева.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. И. С., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 931 /деветстотин тридесет и един/ лева, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА А. И. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата в размер на 56 /петдесет и шест/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: